

Twee losse centen

Hoofdstuk 77

Lieve kleinkinderen,

Lang geleden las ik het boek 'Een Groninger pastorie in de storm' geschreven door mevrouw Ader. Zij vertelt in haar boek over haar man, die tijdens de bezettingsjaren 1940 - 1945 zich verzette tegen de Nazi's, (Duitse soldaten) wat hij met zijn leven heeft moeten bekopen.

Het is een heel indrukwekkend verhaal. Lees dit boek maar eens.

Maar wat op mij met het lezen van dat boek heel veel indruk heeft gemaakt en wat ik nooit vergeten ben, dat is het volgende: Deze dominee Ader fietste in zijn studententijd helemaal vanuit Nederland naar Palestina, (Israël) wat toen nog een mandaat van het Verenigd Koninkrijk was.

Tijdens zijn lange fietstocht kwam hij ergens in de bergen een vrouw met een baby tegen, die bijna dood gingen van honger en dorst. Het laatste beetje geld dat hij bezat, gaf hij aan die arme vrouw. En daarna fietste hij verder. In haar boek schrijft zijn vrouw dat het haar man tijdens die lange reis heen en terug aan niets ontbroken heeft....

Dan nog even iets anders. Hoeveel je geld waard is. Mijn moeder, jullie overgrootmoeder beppe Sjo vertelde mij eens, dat zij en haar tweelingzusje van hun vader allebei op een Paasmaandag één cent kregen, maar dat zij niet alles op mochten maken aan snoep. Dat was op een Paasmaandag van heel, heel lang geleden, toen er ook nog met halve centen betaald kon worden. Mijn moeder en haar tweelingzusje zijn op 6 december 1903 geboren.

Hoofdstuk 77 - Twee koperstukjes - Lucas 21 : 1 - 4

In diezelfde week van grote gebeurtenissen, zoals de koninklijke intocht in Jeruzalem, de tempelreiniging en de felle strijd van Jezus met de Farizeeën en Sadduceeën, gebeurde er iets wat in de ogen van de discipelen weinig te betekenen had. Een arme weduwe, die als offer twee halve centen naar de tempel bracht. Maar de Here Jezus stelde de daad van deze arme vrouw tot voorbeeld voor al zijn leerlingen en voor iedereen, ook vandaag, die zijn evangelie hoort....

Jezus zat in de tempel, in de voorhof van de vrouwen, vlakbij het grote offerblok, waar tempelgangers hun giften brachten.

Heel rijke mannen stonden daar bij de schatkist en ook Jezus hoorde wat voor grote bedragen deze rijke mannen voor de tempel overhadden. Ja, er werden flinke bedragen gegeven.

In die tijd was het de gewoonte, dat iedereen zelf zijn gift in het offerblok deed. Maar wat je speciaal aan de tempel wilde geven, dat geld gaf je aan de priester, en je zei tegen hem, hoeveel geld dat was. De priester telde dan het geld na en voordat hij dat geld in de kist deed, noemde hij luidop het bedrag dat gegeven was. Op deze manier hoorde iedereen wat iemand gegeven had. Dat was niet leuk voor arme mensen, die maar weinig konden geven. Maar het hoorde nu eenmaal zo en op deze regel werd geen uitzondering gemaakt.

De discipelen hoorden met enige verwondering de grote bedragen die de priester noemde. Het moest toch wel mooi zijn, om zo rijk te zijn en zoveel geld aan God te kunnen geven! Dat zouden zij nooit kunnen doen....

Langs al die rijke mannen in hun peperdure mantels, liep daar een arme vrouw naar de priester. Aan haar kleren was te zien zij een weduwe was.

Ze kreeg een hoogrode kleur, toen zij haar gift aan de priester gaf: twee koperstukjes. De vrome priester bij het offerblok keek haar verstoord aan. Hoe durfde zo'n vrouw met zo'n kleine gift hier te komen?

Als zij dit geld niet kon missen, waarom hield ze het dan niet zelf? Het was toch geen verplichting!

Even nog dacht deze priester om dit weinige geld te weigeren, maar dat was toch al te gek. Tenslotte was het een weduwvrouw. Maar hij schaamde zich bijna, toen hij haar geld in de offerkist liet vallen op al dat zilver en goud. Even luid als bij andere giften riep hij: ‘Twee koperstukjes, twee halve centen.’

De arme vrouw liep verder, blij dat haar offer aangenomen was. Graag had ze meer geld gegeven. Maar God wist, dat zij niet meer kon missen. Vandaag zou ze geen eten kunnen kopen, maar dat hoefde geen mens te weten. Dat ook zij iets gegeven had aan God voor zijn heilig huis, dat was zo mooi....!

Het werd stil, daar bij de schatkamer in de tempel. De priester stond te wachten op nieuwe giften voor de tempel en de discipelen wisten niets te zeggen. Eigenlijk zouden ze wel willen weten, wat Jezus hiervan vond. Die vrouw meende het wel goed, maar twee halve centen, dat stelde niet veel voor! Was het dan niet beter om maar helemaal niets te geven?

‘Komen jullie eens allemaal bij mij staan’, zei Jezus. ‘Luister goed naar mijn woorden: Die arme vrouw heeft het meeste gegeven van allemaal. Want de anderen gaven een deel van het geld dat ze overhadden. Maar deze vrouw gaf geld dat ze niet kon missen. Al haar geld gaf zij. Geld waar zij eten en drinken voor moest kopen.’

De discipelen hoorden wat Jezus zei. Dat hij het voor die arme vrouw opnam, dat konden ze begrijpen. Het was *waar*, voor haar betekenden die twee halve centen veel meer, dan al dat goud en zilver, dat die miljonairs gegeven hadden. Maar dat Jezus zich nu nog druk maakte om die arme vrouw, terwijl er zulke grote dingen stonden te gebeuren, dat begrepen ze niet goed.

Jezus moest toch wel erg veel van arme en eenvoudige mensen houden, dat hij zich om hen nu nog druk maakte. Dat paste eigenlijk helemaal niet in de verwachtingen die ze allemaal van Jezus hadden. Vandaag of morgen stonden er grootse dingen te gebeuren, die veel belangrijker waren dan zo'n arme weduwwrouw.

Later hebben ze begrepen wat Jezus met de gift van deze arme vrouw bedoelde. Jezus had de wetgeleerden in de tempel voorgehouden, dat ze God boven alles lief moesten hebben. In deze arme vrouw, die alles wat ze had aan God wilde geven, liet hij zijn leerlingen zien, dat hij niet teveel gevraagd had en dat een mens het kan doen.

Deze arme weduwe in de tempel mocht voor alle tijden, door de eeuwen heen, een voorbeeld zijn in Gods gemeente.

Wij kennen haar naam niet en zij zelf heeft niet geweten, dat zij door de eeuwen heen voor veel mensen een voorbeeld zou zijn

